

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εν Έλλάδι... Δρ. ν. 3.—
'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Δεκτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὥδ. Ερμοῦ—261

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

‘Η συνείδησις καὶ ὁ χαρακτὴρ ἀνθρώπου τινος δύναται ἐκ διαμέτρου νὰ ἡ ἀντίθετος πρὸς τὰ παρ’ αὐτοῦ γραφόμενα καὶ ὄμοιογύμενα. Τοῦτο συνέβη εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ κατωτέρῳ ἀρθρου τὸν Rousseau. Κατὰ γενικὸν κανόνα αἱ εὑφεις αὐτοῦ συγγραφαὶ ἔσται μασματικαὶ καὶ ἐπιβλαβεῖς, ἀλλὰ διακριούστης περιόδου ἡρέμου σκέψεως ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον ὡς τὴν ὠρισμένην αὐτοῦ γνώμην ἐπὶ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ότι τοῦ μεγαλείου τῶν γραφῶν αἴτινες ποιοῦσιν Αὐτὸν γνωστόν.

«Ομοιογῶ εἰς ἡμᾶς ὅτι τὸ μεγαλείον τῶν Γραφῶν μὲν ἔκπλήττει ἡ ιερότης τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι θεμα τὸ ὅποιον λαλεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἐλυπούμην ἐὰν ἐδυνάμην ν’ ἀπαντήσω. Ἀναγνώσατε τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων μεθ’ ὅλης αὐτῶν τῆς πομπῆς· πόσον μικρὰ εἶναι ἀπέναντι αὐτοῦ! Εἶναι βιβλίον τοσοῦτον ὑψηλὸν ἄμα δὲ καὶ τόσον ἀπλοῦν τὸ ἔργον ἀνθρώπου; Ἡτο ἄραγε δύνατὸν Ἐκεῖνος τοῦ ὅποιου τὴν ιστορίαν ἀφηγεῖτο νὰ ἡτον ἀπλοῦς τις ἀνθρωπος; Εἶναι ἡ ἔκφρασις ἐνθουσιαστοῦ τινος ἢ ἀπλοῦ αἱρεσιάρχου; Ὁποία γλυκύτης, ὅποια ἀγνότης ἐν τοῖς τρόποις Αὐτοῦ! Ὁποία συγκινητικὴ χάρις ἐν ταῖς διδασκαλίαις Αὐτοῦ! Ὁποῖον ὑψος εἰς τὰ ἀξιώματα Αὐτοῦ! Ὁποία βαθεῖα σοφία ἐν τοῖς λόγοις Αὐτοῦ! Ὁποία ἑτομόνοια, ὅποια ὁξύνοια, ὅποια ἀκρίβεια ἐν ταῖς ἀπαντήσεσιν Αὐτοῦ! Ὁποῖον κράτος ἐπὶ τῶν παθῶν του! Ποῦ εἶναι ὁ ἀνθρωπός, ποῦ ὁ σοφὸς, δοτις γνωρίζει πᾶς νὰ ἐνεργῇ, νὰ ὑποφέρῃ, ν’ ἀποθάνῃ ἀνευ ἀδυναμίας καὶ ἀνευ ἐπιδείξεως! Ὅταν ὁ Πλάτων περιγράψει τὸν κατὰ φαντασίαν ἀγαθὸν αὐτοῦ ἀνθρωπὸν, πλήρη ἀπεχθῶν ἐγκλημάτων, καὶ ὅμως ἀξιον τῶν ἀμοιβῶν τῆς ἀρετῆς, ζωγραφίζει, βαθμὸν κατὰ βαθμὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁποία πρόληψις, τυφλότης, ἢ κακὴ πίστις δὲν ἀπαιτεῖται γὰ παραβάλη τις τὸν υἱὸν τοῦ Σωφρογίου μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Μαρίας! Ὁποία ἀ-

πόστασις μεταξὺ τῶν δύο! Ὁ Σωκράτης ἀποθνήσκων ἀνευ πόνου, ἀνευ ἀτιμίας ὑποστηρίζει τὸν χαρακτῆρα του εὐκόλως μέχρι τέλους. Ἐάν δὲν ἦθελε τιμήσει τὸν βίον του μετά τοιούτου θανάτου, θὰ τὸν ἔθεωροῦμεν σοφιστήν. Λέγουσιν ὅτι ὁ Σωκράτης ἔφευρε τὴν ἡθικὴν ἀλλ’ ἄλλοι ἔξησκουν τὴν ἡθικὴν πρὶν ἢ τὴν διδάξῃ οὗτος. Ὁ Αριστείδης ἦτο δίκαιος πρὶν ἢ ὁ Σωκράτης περιγράψει τὴν δίκαιοσύνην. Ὁ Λεωνίδας ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του πρὶν ἢ ὁ Σωκράτης διδάξῃ τὸ καθῆκον τῆς φιλοπατρίας. Ἡ Σπάρτη ἦτον ἐγκρατῆς πρὶν ἢ ὁ Σωκράτης ἔξυμνήσῃ τὴν ἐγκράτειαν. Ἡ Ἑλλὰς εἶχεν ἀφθονίαν ἐναρέτων ἀνδρῶν πρὶν ἢ οὗτος δρίσῃ τί εἶναι ἀρετή. Ἀλλ’ ὁ Ἰησοῦς, ποῦ ἄρα γε εὑρε τὴν ὑψηλὴν ἡθικὴν τῆς ὅποιας Αὐτὸς μόνος ἔδωκε καὶ τὸ μάθημα καὶ τὸ παράδειγμα; Ἐκ τοῦ μέσου μανιώδους φανατισμοῦ προέρχεται ἡ ἀγνοτέρα σοφία· μεταξὺ τῶν χαμερπεστέρων ἀνθρώπων φαίνεται ἡ ἡρωικωτέρα καὶ μᾶλλον ἐνάρετος ἀπλότης. Ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους, ἡσύχως φιλοσοφοῦντος ἐν μέσῳ τῶν φίλων του, εἶναι ὁ γλυκύτερος ἐξ ὅσων ἡδύνατό τις νὰ ἐπιθυμήσῃ· ὁ τοῦ Ἰησοῦ ἐκπνέοντος ἐν μέσῳ βασάνων, ὑβρεῶν, χλευασμῶν, ἀρῶν ἐξ ὀλοκλήρου λαοῦ, εἶναι ὁ φρικωδέστερος ἐξ ὅσων ἡδύνατό τις νὰ φοβηθῇ. Ναι ἐάν ὁ Σωκράτης ζῇ καὶ ἀποθνήσκει ὡς φιλόσοφος, ὁ Ἰησοῦς ζῇ καὶ ἀποθνήσκει ὡς Θεός».

ΔΙΗΓΗΜΑ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΠΩΣ ΕΙΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Η ΤΙΜΟΤΗΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἔδε ἀριθ. 10].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

‘Η νέα κατοικία.

Θὰ ζητήσωμεν νῦν παρὰ τῶν ἀναγγνωστῶν ἡμῶν ὡς ἀκολουθήσωσι τὸν Δίκιον εἰς λίαν διάφορον σκηνὴν

ἐκείνης τῆς Αὐλῆς τοῦ Ἱόαν. Οἱ γονεῖς του ἔχάρησα
ὅτι εὗρε τοσοῦτον μεγάλους φίλους καὶ πολὺ πῦχα
ριστήθησαν ὡς ποιοχωρισθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ. Αἱ κακαὶ αὖ
τῶν ἔξεις δὲν ἔπαινον ἀλλὰ μάλιστα τὸ ἐναντίον συ-
νέβαινεν. Οἱ Βάλτερες ἔπραξεν ὡς ἀπήτησεν διὸ τζών
καὶ ἥγρόρχεν διὰ τὸν παιδα νέα κατάλληλα ἐνδύμα-
τα καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα διὰ τὴν νέαν αὐτοῦ θέσιν ἐ-
τῷ βίῳ. Ἐφαίνετο τοσοῦτον διάφορος ὅταν ἐνεδύθη
ἐνδυμασίαν ἐξ ἐριούχου, μὲ λευκὸν περιλαίμιον καὶ
μελανὸν λαιμοδέτην, ὥστε μόλις ἦδύνατο ὃν ἀναγνω-
ρισθῇ ὡς διαφορετικός παῖς ὅστις. ἐφόρει τὰ ἀρχαῖα ἐ-
δύματα ἐκ τοῦ κυανοῦ σάκκου. Οἱ παιδεῖς τῆς Αὐλῆς
τοῦ Ἱόαν συνήθησαν περὶ αὐτὸν ὅταν τὸ πρῶτον
ἐφάνη ἐν τῇ νέᾳ του στολῇ καθ' ἣν ἡμέραν ἐπρόκει-
το νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ ἕκπληκτοι ἐθεώρουν τὸν πα-
λαιόν αὐτῶν συμπατίκτορα. Τινὲς τῶν πρεσβυτέρων,
ἐν οἷς καὶ διάρκινος (ὅστις δὲν εἶχεν ἀκόμη παρ-

γορηθῇ διὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ θερμοῦ γεύματος), ἐ-
γέλων αὐτὸν, τὸν ἐκάλουν «Κύριε Δίκη», καὶ δι' ἄλ-
λων ὀνομάτων. Δὲν ἐλυπήθη διόλου ὅτε ἀπῆλθε, καὶ
ἐπορεύετο εἰς τὸν Βάλτερ, ὅστις ὑπερσχέθη νὰ με-
ταβῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Πλατείαν Γρόβενωρ, καὶ νὰ
τὸν χαιρετήσῃ ἐκεῖ. Λεωφορείον ἴστατο παρὰ τὴν θύ-
ραν ὃταν ἔφθασαν, τὸ δόπιον θ' ἀπεκόμιζε τοὺς ὑπη-
ρέτας εἰς τὸν σταθμὸν, εἰς δ' ὑπηρέτης εἶχε τὴν ἐπι-
στασίαν τῆς φορτώσεως. «Οταν οὗτος εἴδε τὸν Βάλ-
τερ καὶ τὸν Δίκη, εἴπεν αὐτοῖς νὰ καταβῶσιν εἰς τὸ
μαγιστρεῖον, ἔνθα τὰ πάντα ἦσαν ἀνω κάτω ἐκ τῆς
ταχύτητος τῆς ἀναχωρήσεως. Μεταξὺ τῶν ἀναχω-
ρούντων ὑπηρετῶν ἦτον ἡ Σουσάνα, ἡτις τοσοῦτον
ἔλιχε τρομάζει μήπως δὲ Δίκη κρείτερη ἀποδειγμή σύντρο-
φος κλεπτῶν. Ἐθεώρει αὐτὸν μετὰ λίαν εὐμενῶν αἰ-
τηθημάτων νῦν, διότι δὲ σῷρ Τζάνων διηγήθη τὴν ἴστορίαν
τοῦ στιλπνοῦ φαρδινίου, καὶ ἔξηγησεν διτε εἴπε τὴν
ἀλήθειαν ὃταν εἴπεν διτε κρείτερη νὰ δώσῃ εἰς τὸν κύ-
προν χρήματα, καὶ οὐχὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ. Με-
τὰ τῆς συνήθους αὐτῷ εὐμενείας δὲ βιαρόνος ἔφρόντισε
τολὺ ὅπως οἱ ὑπηρέται αἰσθανθῶσιν ἐνδιαφέρον εἰς
τὸν νέον αὐτοῦ συντακτεῖδιώτην, ὅστις φυσικῷ τῷ λό-
γῳ θὰ ησθάνετο ἔκυτὸν ξένον καὶ δειλὸν ἐν μέσω
ὑπῶν.

Ἐπὶ τέλους τὰ πάντα ἥσαν ἔτοιμα, καὶ εἰπον εἰς
δὴ Δίκ νὰ καθίσῃ εἰς τὸ λεωφορεῖον μετὰ τῶν ἄλ-
ων. Μετὰ λύπης ἀπεχαιρέτισε τὸν προσφιλῆ αὐτοῦ
ηραὶὸν φίλον, δῖτις ἥσθιάνετο δῖτι ἡ κατοικία του
ἀ τῆ ἕρημος ἀνευ τοῦ φαιδροῦ καὶ ἐλαροῦ προσώ-
ου τὸ δόπιον τοσοῦτον ἐσυνείθισε νὰ βλέπῃ τακτι-
ῶς ἐργόμενον.

«Ο Θεός νὰ σὲ εὐλογήσῃ παιδί μου,» εἶπεν, «Μὴ
ησμονήσῃς ποτὲ πὰς προσευχάς σου. Ἐνθυμοῦ ὅτι
ὑπάρχει εἰσιν αἱ λέξεις τοῦ ἀποχωρισμοῦ τὰς ἁποίας
οἱ λέγω.

Τὸ λεωφορεῖον ἔξεκίνησε καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν σταθ-
ὸν, εἰτα δὲ ὁ κρότος τῆς ἀτμομηχανῆς ἤρξατο, καὶ
ἀ πρώτην φορὰν δ' Αἴγι εἶδεν οἰκίας καὶ ἐκκληπτί-

φευγούσας, ὡς ἐνόμισε. Ταχέως τὸ μέγα, πολυάσχο-
λον Δονδίνον κατελείψθη δύπισω, καὶ οὐκίσαι καὶ ἐκ-
κλησίαι μόνον κατὰ διαλειμματα ἐφαίνοντο, ἀλλὰ
πράσινοι πεδιάδες καὶ δένδρα ἔλασθν τὴν θέσιν αὐ-
τῶν, καὶ νῦν εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἔξοχὴν ἦτις ἦτοι
πολὺ ὥραιοτέρα ἢ ὅσον τὰ ζωηρότατα ὄνειρα τοῦ
Δικ ιπαρίστων. Ἐξεπλάγη ὅτι δῆλοι οἱ ὑπηρέται ἐλά-
λουν πρὸς ἀλλήλους καὶ οὐδὲ κανὴν ἀπαξ ἔστρεφον τὰς
κεφαλάς των νὰ ἴδωσιν ἔξω τοῦ παραθύρου. Ἡ Σου-
σάνα ἦτοι ἡ μόνη ἦτις ἐφαίνετο ἐνύοοσσα τὸν θυ-
μασμόν του. Ἡτο λίαν εὐγενὴς, καὶ τῷ ἔδωκε τὴν
θέσιν της εἰς τὴν γωνίαν δύπισι βλέπη καλλίτερον,
καὶ τῷ ἐδείκνυε πράγματα, καὶ τῷ εἴπεν δύναματα
τῶν τόπων τοὺς ὃντοις διήρχοντο, διότι αὕτη εἶχε
τοσάκις διέλθει τὰ μέρη ἐκεῖνα ὡστε ἡ ὅδος ἦτοι
λίαν γνωστὴ εἰς αὐτὴν καὶ τοὺς μετ' αὐτῆς ὑπηρε-
τοῦντας.

Περὶ τὴν ἑσπέραν ἔφθασαν εἰς σταθμὸν, ἔνθα ἐστα-
μάτησαν. Ἐνταῦθα ἀνοικτὴ ἄμαξα ἀνέμενε, ἵκανῶς
μεγάλη νὰ τοὺς χωρῇ, καὶ τὰ σκεύη ἡκολούθουν ἐν-
τὸς ἀμαξίου. Ὁ Δίκ εἶχεν ἀρίστην παρὰ τὸν ἥνιοχον
Θέσιν ἐξ ἡς ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τὰ δένδρα καὶ τὰς φυτείας.
Μετὰ δρόμουν ἐνὸς περίπου μιλίου, εἶδον εἰς ἀπόστα-
σιν μεγάλην οἰκίαν ἰσταμένην ἐπὶ ὑψηλοῦ ἐδάφους ἐν
μέσῳ ὠραίων κήπων, οἵτινες ἤνθουν ἐκ ποικιλοχρόων
χλωρέων. Ἡ ἄμαξα ἔστη, καὶ εἴπον εἰς τὸν Δίκ ν' ἀ-
ποιτικασθῇ διότι ἔπειτε νὰ κατοικήσῃ μετὰ τοῦ κη-
πουροῦ καὶ τῆς συζύγου του. Εὐχάριστος γυνὴ ἐφάνη
τοῖς τὴν θύραν, καλούμενη κυρία Νάϋλορ. Ἐχαιρέτε-
σεν εὐμενῶς τοὺς ὑπορέτας, καὶ ὅταν ἡ ἄμαξα ἀπῆρ-
γετο, ἐλαβε τὴν χειρά τοῦ Δίκ, καὶ εἴπεν ὅτι ἦτο
βεβαία ὅτι θὰ ἥτο κεκμηκὼς καὶ θὰ ἐπείνα, καὶ κα-
λὸν θὰ ἥτο νὰ πάρῃ ἀμέσως τέτον. Οἱ μικροὶ αὐτῆς
ταΐδες ἥλθον τρέχοντες νὰ ἴδωσι τὸν νέον πατέδα,
καὶ νὰ ἵκανοποιήσωσι τὴν πρὸς βρῶσιν διάθεσιν αὐ-
τῶν. Ἡκολούθοιντο ὑπὸ τοῦ κ. Νάϋλορ, τοῦ κηπου-
οῦ—ὑψηλοῦ, ὠραίου ἀνδρὸς, μετὰ σοβάροῦ μαλλον
φροσώπου. Ὁμιλησε πρὸς τὸν Δίκ προσηνῶς καὶ τῷ
ἴπεν ὅτι ἥκουσε πάντα περὶ αὐτοῦ παρὰ τοῦ σιρ
ζών, καὶ ἥλπιζεν ὅτι θὰ ἥτο καλὸς παῖς καὶ ὅτι
ὰ τὸν εἶχε νὰ κατοικῇ ἐντὸς τῆς οἰκίας του.

Ο Δικ ένομισε δτι ουδέποτε ἐπείνα τοσοῦτον ἡ γεύθη τόσον καλὴν τροφήν. Μετὰ τὸ τέτον, ἡ κυρία

ἴαλυλορ τῷ ἔδειξε δωμάτιον ἐν ᾧ θὰ ἐκοιμᾶτο. Ὡτο
οἰλὺ μικρὸν, ἀλλ' ἡσαν πάντα τὰ ἀναγκαῖα ἐν αὐ-
τῷ καὶ εἶχε καὶ παράθυρον βλέπων εἰς κῆπον πλήρη
νθέσων. Ὡτο τόσου κεκμηκώς, ἐκ τῆς ὅδοιπορίας του
αἱ ἐκ τῶν τῆς ἡμέρας περιπετειῶν, ὥστε ἡ κυρία
ἀλύλωρ ἐπρότεινεν αὐτῷ νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ, καὶ
οἰλὺ ηὐχαριστήθη οὕτω πράξας. Πιθανῶς οὐδεὶς μι-
σθὸς παῖς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκοιμήθη βαθύτερον ὅπνον ἢ ἔ-
αθεν εὐτυχεστέραν καρδίαν ἢ δέ νέος ήμῶν ἡρως τὴν
κτκ ἐκείνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Bίος ἐρ τῆς Αὐλῆς τοῦ Δέρυα

Εύκολώτερον ἔσται εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ φαντασθῇ ἡ εἰς ἐμὲ νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν νεαροῦ παιδός, τοῦ Λονδίνου, ἀπομακρυνθέντος ἐξ οἰκίας ως τοῦ Δίκη ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ρόχων, καὶ ἐλύθοντος εἰς ταύτην ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐξύπνησε τὴν περάτων μετὰ τὴν ἥφεσιν του. Ἡ κυρία Νάυλορ ἦτο διατεθειμένη νὰ εύχεται

ριστηθῆ μετὰ τῆς νέκς φροντίδος της. Ὁ σύγνοις τοῦ
καταρχάς ἐνόμισσεν αὐτὸν παροπολὺ μικρὸν καὶ ἀμά-
θη ἵνα εἴναι ἄξιος τοῦ κόπου νὰ μεταφυτευθῇ ἐ-
λονδίνου εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Δένχαμ. Εἶναι «μίαν ἐ-
τῶν ἴδιοτροπιῶν τοῦ σιρ Τζάων», εἰπεν εἰς τὴν σύζυ-
γόν του. Ἡ ἐλευθερία δόμως χρηματικὴ χρηγηγία τὴ-
νοπίσιαν ἐλάμβανον χάριν τῆς τροφῆς του δὲν ἦτον εὖ-

καταφρόνητος, καὶ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας ἤδεις βαθύ μηδὸν ἔξαλειφθῆ. Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀμάθειαν αὐτοῖς ταχέως εὑρεν ὅτι δὲν ἦτο τοσοῦτον μεγάλη ὅσον ὑπέθετεν. Χάρις εἰς τὸν Βάλτερες, ἥδυνατο νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ γράφῃ ίκανῶς καλά· διὸ δὲ ἔξεπληκτο μεγάλως τὸν Νάϋλορ ὃτον ὅτι ἔβλεπεν ὅτι ἐγίνωσκε τὰ δύναματα σχεδὸν πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐν τοῖς κήποις, καὶ ἐκ τῶν σπανίων ἀκόμη, τὰς γνώσεις διατάξας ἀπέκτησεν ἐκ τῶν τακτικῶν αὐτοῦ ἐπισκέψεων εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ *Covent Garden*. Ήσαν πολλοὶ λοι ἄλλοι ἐργάται ἐνασχολουμένοι περὶ τὰς γαίας καὶ διάφοροι παιδεῖς, οἵτινες ἤρχοντο ἐκ τοῦ χωρίου καθ' ἕκαστην πρωΐαν καὶ ἐπανήρχοντο οἶκοι ἵνα φάγωσι καὶ κοιμηθῶσι τὴν νύκτα. Τὸν Δική θεωρούν καὶ ταρχάς μετά περιεργίας, διότι διὰ τῶν τὸν ἔστελνεν ἐκ τοῦ Λονδίνου καὶ τὸν διετήρει οἰκότροφον παρὰ τῷ ἀρχιεκπουρῷ του. Πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐφράνοντο νεώτατα καὶ παράδοξα, καὶ πολλάκις ἡσθάνεται ἔχυτὸν μεμονωμένον. Ὁ σὺρ Τζών καὶ διοίκησεν του ἐπορεύθησαν εἰς τὴν θάλασσαν ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἀνεμένοντο μόνον ὅταν ἡ ἐποχὴ τῆς χυνηγενίας ἤχιζεν. Ὁ Δική ἐπειδύμει πολὺ νὰ ἐπανίδῃ τὸ εὔγενε πρόσωπον τοῦ σύρ Τζών, καὶ ἡσθάνετο τοσοῦτον εἰς γνώμων εἰς αὐτὸν διὰ τὴν εὐγένειάν του ὥστε ἐνόρμη.

ζεν ὅτι οὐδέποτε θά ἐπρεπεν ἵκανα ὅπως δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ἡ ἐργασία ἡτις ἐδόθη αὐτῷ ἐν τοῖς κήποις ἡτοι
ἱκανᾶς εὔκολος. Ἐκαθάριζε τὰς ἀτραποὺς ἀπὸ ῥίζῶν,
μετεκόμιζε λαχανικὰ καὶ καρποὺς, εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἐνίστε—τοῦτο δὲ τὸν εὐηρέστει πλειότερον
—ἐβοήθει ἔνα τῶν κηπουρῶν εἰς τὴν μεταφύτευση
γερανίων ἢ ἄλλων φυτῶν. Ὁ ἀρχικηπουρὸς Νάύλος
ὅσημέραι τοῦτον τὸν ἀγάπην του πρὸς τὸν «ἀσυνήθι
μικρὸν παῖδα», ὡς ἔλεγεν εἰς τὴν γυναικα του μία
ἡμέραν «οὐδὲν φαίνεται διαφεῦγον τὴν παρατήρησην
αὐτοῦ» καὶ ἐάν τῷ εἴπω τὸ ὄνομα ἑνὸς φυτοῦ ἢ ἄν
θους τὸ ἐνθυμεῖται. Πλεῖστοι παῖδες θὰ τὸ ἐλησμά
νουν ἀμα τὸ λέγετε εἰς αὐτούς. Τοιαύτη μνήμη θὰ τ
χρησιμεύσῃ εκλῶς μίκην ἡμέραν».

«Είναι ώραιον καὶ καλὸν μικρὸν παιδίον», παρεπτήρησεν ἡ κυρία Νάϋλορ «καὶ τόσον ὑποχρεωτικόν. Εἶναι πάντοτε ἔτοιμον νὰ πηγαίνῃ εἰς ὑπηρεσίας δίεμὲ τὴν ἐσπέραν, ἢ νὰ παιζῇ μὲ τὰ μικρὰ παιδία. Ἐνόμισα δὲν θὰ ἥτο καλὸν νὰ τὸν ἔχωμεν ὅταν διστάσω τζάνων πρῶτον ἔγραψε περὶ τῆς ἐλεύσεως του ἀλλὰ νομίζω δτὶ καλῶς ἐπράξαμεν νὰ τὸν λάθωμεν. Ός πρὸ δὲ τὸν Νέδ καὶ Τόμπου, τὸν ἀκελουθοῦσι ώς τὴν σκιάν των δταν εἶναι ἐν τῇ οἰκίᾳ.»

Ο Νέδ καὶ Τόμυος ἦσαν δύο τέκνα τῆς κυρίας Νάϋλορ. Ἡσαν εὐθυμοὶ μικροὶ παιδεῖς ίκανα ἔτη νεώτεροι τοῦ Δίκης διάποτα οὗτος ἦτο μεγάλη ἀπόκτησις. Οταν ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας ἐτελείωντες τακτικῶς ισταντο παρὰ τὴν θύραν τοῦ κήπου, ίωα ζητήσωσι τὴν ὑπηρεσίαν των πρόσδει πειδιόρθωσιν τῶν χαρτίνων ἀετῶν αὐτῶν, καὶ νὰ τοὺς βροθήσῃ νὰ τὰ πετάξωσιν εἰς τὸν δέρα, ὃς καὶ ἄλλας δμοίας ὑπηρεσίας, οἵτις καλοὶ καγαθοὶ παιδεῖς δύνανται νὰ πράξωσι διὰ μηχρὰ παιδίδικ. Ταῦτα βλέπουσα ἡ κυρία Νάϋλορ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσκολλάτο εἰς τὸν Δίκη.

Οταν αἱ ἡμέραι ήρχισαν νὰ βραχύνωνται, καὶ ἡ πρώτη τοῦ φθινοπώρου ἀμεσορὰ ἐπίδρασις ἐπὶ τῶν πρασίνων φύλλων ἔχει, ἀνηγγέλθη ὅτι δὲ σὺ Τζάν καὶ ἡ οἰκογένεια ἥρχοντο οἰκαδε. Διέμειναν παρὰ τὴν θάλασσαν πλειότερον χρόνον ἢ ὅσον καταρχὰς ἐσκόπουν, ἔνεκα τῆς ἀσθενείας μιᾶς τῶν νεανίδων. Ἀλλὰ τώρα η ἡμέρα ὠρίσθη, καὶ πρόπαρασκευαὶ ἐγίνοντα δι' αὐτοὺς ἐντὸς τε καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας. Καὶ δὲ ίτον ἐνησχολημένος πρὸς τοῦτο, νὰ καθαρίσῃ τὰς ἀτραποὺς ἀπὸ πάσης ρίζης, καὶ ἀπὸ τῶν ξηρῶν φύλλων. Άγγεια μετὰ φυτῶν ἔδει νὰ τεθῶσι εἰς σειρὰς ἐπὶ ἑκατέρου μέρους τοῦ εὐρέως ἔξωστου ἀπέναντι τῆς οἰκίας, καὶ ἔτερα νὰ κομισθῶσιν ἐντὸς τῆς αἰθούσης, καὶ ἐν ἔτεροις δωματίοις. Οἱ Δἰκ ἐπήγαντε καὶ ἥρχετο φορτωμένος ὕωσοῦ αἱ χεῖρες του ἀπέκαμπνον· ἀλλ᾽ οὐδόλως ἔμελλε αὐτῷ τὸ τοιεύτον διότι ηγχαριστεῖτο νὰ βλέπῃ τὴν καλαισθησίαν μεθ' ἣς ἡ κυρία Νάϋλορ διευθέτει τὰ πάντα κατὰ τὸ ἑκάστου χρώμα. Οταν τὰ πάντα συνεπληρώθησαν, δικ. Νάϋλορ ἦλθε καὶ αὐτὸς νὰ ἴδῃ τὴν διάταξιν, καὶ παρετήσας τὸν Δἰκ θεώμενον μετὰ θαυμασμοῦ.

— «Εἶναι: ὁράται, δὲν χορταίνω νὰ τὰ κυττάζω.»
«Ο παῖς ἐγεννήθη διὰ κηπουρόδες,» εἶπε καθ' έσυ-
τὸν δ. κ. Νάύλορο. «Ἐπρεπε νὰ ἀρχίσῃ νὰ μανθάνη-
ται τικά. Θά τὰ εἴπω σίς τὸν σίνη Τίγρη.»

[Επειτα: συνέχεια]

Ο ΗΓΕΜΟΝ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

‘Ο Αλέξανδρος Α’. ἡγεμών τῆς Βουλγαρίας ἐγεννήθη τῇ 5 Ἀπριλίου 1857 ἐν Βερόωῃ, ἐπαιδεύθη δὲ κατ’ ἀρχὰς μὲν κατ’ οἶκον, εἰτά δὲ ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ τῆς Δρέσδης, δῆθεν ἔξιτῇθεν ἐν ἔτει 1875 ὃς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ διευτέρου συντάγματος τῶν δραγάνων

νων τῆς "Εστης, διορισθεὶς μετὰ καιρὸν καὶ ἐπίτιμος ὑπασπιστὴς τοῦ σύγδου ράσσικοῦ συντάγματος τῶν οὐλάνων. Ἐν τῇ ἰδιότητι ταύτη δὲ Τσάρος, θεῖος καὶ ἀνάδοχος τοῦ ἡγεμόνος Ἀλέξανδρου, ἐκάλεσεν αὐτὸν ἄμα τῇ ἔκριψε τοῦ ράσσοτουρκικοῦ πολέμου εἰς τὸ στρατηγεῖόν του. Οἱ ἡγεμῶν Ἀλέξανδρος συμμετέσχε κατ' ἀρχὰς τῆς διαβάσεως τοῦ Δουνάδεως, διε ἐλαβε καὶ τὸ παράσημον τοῦ Βλαδιμήρου, εἴτα δὲ μετὰ τοῦ ἐννάτου συντάγματος τῶν δραγόνων τῆς ἐφόδου κατὰ τοῦ Τυρνόβου. Διαρκούσῃς τῆς πολιορκίας τῆς Πλένυκς, ἀπετέλει μέρος τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ἡγεμόνος τῆς

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΕ ΒΑΤΤΕΜΒΕΡΙ

Έκλεχθεὶς πρίγκηψ τῆς Βουλγαρίας τῇ 29 Απριλίου 1879.

"Ρωμανίας" εἴτα δὲ παρηκολούθησεν ως ὑπασπιστὴς τὸν στρατηγὸν Γούρικον εἰς τὴν Θαυμασίαν ὑπέρβασιν τοῦ Αἴμου καὶ διεκρίθη διακόφας τὴν μεταξὺ Φιλιππούπολεως καὶ Ἀδριανούπολεως σιδηροδρομικὴν συγκοινωνίαν. Αἱ ἔζοχοι ὑπηρεσίαι τοῦ ἀντημείφθησαν διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ ράσσικου παρασήμου τοῦ Ἅγιου Γεωργίου, τοῦ πρωστικοῦ παρασήμου τοῦ Ἐρυθροῦ Αετοῦ καὶ τοῦ "Ρωμανικοῦ Ἀστέρος" εὐθὺς δὲ μετὰ τὸ

πέρας τοῦ πολέμου διωρίσθη ἐξαιρετικῶς ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου ὑπολογιαγὸς τῆς πρωσσικῆς σωματοφυλακῆς.

Ε. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1859 ἐξελέχθη τὸ πρῶτον βουλευτής ἐκ Μεσολογγίου. Ὑπῆρξεν δὲ πρώτιστος τῶν μογχλῶν ἐν τῇ μεταπολιτεύσει τοῦ 1862. Γενόμενος ἀρχιγῆρος σπουδαίου καὶ πολυαριθμού κόμματος ἡδυνήθη ἐν τῇ θέσει ταύτη ν' ἀποδεῖξῃ τὰς πολιτικὰς ἀρετὰς, αἵτινες ἐλάμπερυναν αὐτὸν. Οἱ λόγοι του κατέθελγεν, εἶχε με-

τὴς ἔνδειξιν ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας τῶν πολυτίμων αὐτοῦ ὑπηρεσιῶν τῇ πατρίδι αἵτινες καὶ ἐπετάχυνον τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ ἡμεῖς μετὰ τῶν λοιπῶν συναδέλφων, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἡμετέρας ἐνεργείας, δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ μετὰ περικοπῶν ἐκ τῶν διαφόρων ἐκφωνηθέντων ἐπὶ τοῦ τάφου του λόγων. Εξετιμήσαμεν πάντοτε τὸν Δεληγεώργην τὴν δὲ ἐκτίμησιν ἡμῶν ταύτην ἐκρίναμεν καλὸν νὰ

τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῆς. Ἄλλ' ἐὰν εἶναι ἐπιτετραμένον, καὶ εἶναι κατ' ἐμὲ, νὰ θεωρῶμεν ως προμήνυμα τῆς ἐτυμηγορίας ταύτης τὴν πεποίθησιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας, οὐδεμία ἀμφιβολία δὲ τὸν Ἐπαμεινῶδαν Δεληγεώργην θέλει κατατάξει ἡ ιστορία ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς νέας Ἐλλάδος.»

Ο δὲ κ. Ζαΐμης εἶπεν: «Ἐπέπρωτο δὲ ἐγὼ πρεσβύτερος αὐτοῦ καὶ συντελέσας νὰ προλειάνω τὴν εἰ-

/3. ΣΑΒΙΑΣ

Ε. ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

τεκμηριώσωμεν διὰ τῆς ὡς ἀνωτέρω ἐκθέσεως, χάριν τῶν πολλῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν καὶ χάριν τῆς ἀξιοτίμου οἰκογένειας αὐτοῦ.

«Ἡ ἐκτίμησις» εἶπεν δὲ κ. Σωτηρόπουλος, «τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τῶν τοιαύτης τάξεως ἀνδρῶν εἶναι ἔργον τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἀδεκάστου ιστορίας, ἡ δόπια θέλει ἐκφέρει ἐν καιρῷ μετὰ τῆς ἐμπρεπούσης ἐμβριθείας

σαδόν του εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ λαμπρινθῇ, ν' ἀποδώσω τὸν ὑστατὸν χαιρετισμὸν εἰς αὐτόν. Τὸ ἔργον εἶναι δυσχερές, ὡς φίλοι καὶ θαυμασταὶ τοῦ πολυτίμου ἀνδρὸς, οἱ συναθούμενοι ἐν τῷ πολυανδριῷ τούτῳ, τῷ περιλαμβάνοντι τὴν δέξιαν τῆς ἐλληνικῆς παλλιγγενείας, θλίψις παραλύει καὶ τὸν νοῦν μου καὶ τὴν φωνήν μου.»

γαλοπρέπειαν, ισχὺν, χάριν. Ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην προσενεγκών ἐξόχους ὑπηρεσίας τῇ πατρίδι, πολλάκις ὑπουργὸς καὶ πρωθυπουργὸς χρηματίσας ἀπέθανε τὸν 15 Μαΐου ἐκ νόσου ἥτις κυρίαν ἀφορμὴν θάλασσαν ἔγαν καταπόνησιν τοῦ σώματος ἐκ βαρειῶν φροντίδων. Οὐδεμίαν καταλιπτὸν περιουσίαν τὸ κράτος ἐδοίθησε τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ χορηγῆσαν μηνιαίαν σύνταξιν καὶ ὑποτροφίας εἰς τὰ τέκνα του.

Ο-δε κ. Τρικούπης, ἐν ὀνόματι τοῦ Μεσολογίου εἶ-
πεν: «Οπώς οἱ πατέρες ἡμῶν ἀφίέρωσαν τὸν βίον αὐ-
τῶν εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἔθνους οὕτως αὐτὸς κύ-
ριον τοῦ βίου αὐτοῦ μέλημα προείλετο τὰς ἐλευθερίας
τοῦ λαοῦ. Ἡσθάνθη ὅτι τὸ μέγα ἔργον, οὗτινος τὴν
ἐπιτέλεσιν ἐκληροδότησεν ἡ γενεὰ τοῦ ἀγῶνος εἰς τὰ
τέκνα αὐτῆς, δύναται γὰρ διεξαχθῆ μόνον ἐπὶ τοῦ ἐ-
δάφους τῆς ἐλευθερίας καὶ ἔργασθεις ὑπὲρ τῶν φιλε-
λευθέρων τοῦ ἔθνους θεσμῶν, ὅτε οὗτοι παρεγγωρίζον-
το, συνετέλεσεν ὡς εἴπερ τις ἢ ἄλλος εἰς τὴν διατρά-
νωσιν, ὅτι ἐν Ἑλλάδι, διὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ τὰς
παραδόσεις ἢ τοὺς πόθους αὐτοῦ, ἡ συντήρησις ἕρηται
ἐν μόνῃ τῇ εἰλικρινεῖ ἐφαρμογῇ θεσμῶν φιλελευθέρων.»

Καὶ τέλος ὁ πρωθυπουργὸς κ. Κουμουνδοῦρος εἶπεν : «Σ' ἐγγάρισα Δεληγεώργη ὡς ἀντίπαλον, διότι εἰς ὅλας τὰς ὄμαλάς καὶ κανονικάς περιστάσεις καὶ εἰς τὰ δευτερεύοντα ζητήματα διεφωνοῦμεν· ἵστο γάρ τιπαλος φοβερός, διότι ή εὐγλωττία σου ἵτο εὐγλωττία τῶν ἀρχαίων χρόνων· ἵστο ἀντίπαλος φοβερός, ἀλλ' ἀξιοπρεπής· δὲν ἔταπείνονται τὰ ζητήματα, ὑψονταις ἀπενναντίας τὴν συζήτησιν καὶ ἐπροκάλεις τὴν ἀμιλλαν καὶ τὴν ἐργασίαν· σ' ἐγγάρισα ὡς φίλον, διότι εἰς ὅλας τὰς δυσκόλους περιστάσεις καὶ ἐφ' ὅλων τῶν κυρίων ζητημάτων συνεπράττομεν καὶ συνειργαζόμεθα ὡς φίλοι· ἵστο φίλος εἰλικρινής, ὁ ἱπποτικὸς χαρακτήρ σου δὲν σοι ἐπέτρεψε τὰς ταπεινὰς ἀντιζῆλιας καὶ τὰς εὐτελεῖς δολιότητας· εἰχες διαγνῆ τὴν διάνοιαν καὶ διὰ τοῦτο κατενόεις ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων· εἰχες σταθεράς πέποιθσεις καὶ ἐνήργεις εἰλικρινῶς, ἡ δὲ εἰλικρίνεια εἰς τὴν σύμπραξιν χορηγεῖ θάρρος καὶ ἐλευθερίαν.»

ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ

Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εἰδομεν ὅτι ἡ πρώτη τῶν Ἰνδῶν καὶ πάντων τῶν Ἀρίων λαῶν θρησκεία ἦτο ἡ λατρεία τῆς φύσεως ἐν προσωποποιήσει τοῦ Ἰνδρά, τοῦ Ἀγγῆ, τοῦ Βραhmaνα, τοῦ Σουρύα καὶ ἄλλων. Αλλὰ βραδύτερον, ὅτε οἱ Ἀριοὶ ἐπεξετάθησαν μέχρι τῆς πεδιάδος τοῦ Γάγγου καὶ νότερον μέχρι τῆς μεσημβρινῆς ἀκρας τῆς χερσονήσου, ἡ ἀπλῆ αὐτὴ θρησκεία δὲν ἔμεινεν ἀπλῆ, ἀλλ' ηὔχανε προσλαμβάνοντα καὶ ἄλλας θεότητας. Οσῳ δὲ ἐξηπλούτω ἡ τῶν Ἀρίων φυλὴ καὶ διηρεῖτο εἰς πολλὰ χωριστὰ βασίλεια, τοσούτον ηὔχανε τὸ πλῆθος τῶν θεῶν. Ινα δὲ περιορίσωσι τὸ πλῆθος τῶν θεῶν τούτων οἱ ιερεῖς, οἱ Βραhmaνες, ἐπεγειρόνταν νά εισαγάγωσι νέας περὶ θεῶν καὶ κόσμου θεωρίας. Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τούτου ἐπρεπε πρώτον νά καταβάλωσι τὴν ισχύουσαν τάξιν, τοὺς πολέμιστας, καὶ νά λά�ωσιν αὐτοὶ τὴν θέσιν αὐτῶν. Οἱ μάκροι καὶ αἰματηροὶ πόλεμοι ἐξήντλησαν τοὺς πολέμιστας, οἱ δὲ Βραhmaνες δὲν ἐδυσκολεύθησαν τότε μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ήτυχίας ν' ἀποστερήσωσι αὐτοὺς, ἐξασθενήσαντας ἥδη ἐκ τῶν πολέμων, τὸ ἀξίωμα, διπερ ἔως τότε κατεῖχον. Κατώρθωσαν δὲ τοῦτο τοσοῦτον εὐκόλως, καθ' ὅσον τὸ κλίμα ἐξενεύ-

ρίζες τοὺς πολεμιστὰς καὶ ἡ εὐφορία τῶν ὁχθῶν τοῦ Γάγγου καὶ Ἰαμούνα παρεσκεύαζεν εἰς βίον ἕρεμον καὶ ἀπράγμονα.

Τότε οἱ Βορχμᾶνες κατέστησαν γέαν πραγμάτων τάξιν καὶ ἔδρυσαν τὴν εἰς βίους ἡ τάξεις διαιρέσιν, ἵνα ἡ παραβίασις ἡπειρείτο ὑπὸ τῆς θείας ὀργῆς. Καὶ αὐτοὶ μὲν ὡς ἔμπειροι τῶν θρησκευτικῶν κατέλασθον τὴν πρώτην θέσιν, εἰς δὲ τοὺς πολεμιστὰς, τοὺς Εατρᾶς, ὑπὸ τὴν ἐπίθλεψιν αὐτῶν ὅντας, ἀπέδωκαν τὴν διοικησιν τῶν κοινῶν. Τρίτην δὲ διαδοχικὴν καὶ κληρονομικὴν τάξιν ὠρισταν τοὺς Βαΐσσας, εἰς οὓς ἀνήκουν οἱ γεωργοὶ, οἱ βιομήχνοι καὶ οἱ ἔμποροι. Μετὰ τούτους ἤσχοντο οἱ Σοῦδαραι ἢ οἱ δοῦλοι.

Θέλοντες, ως εἴπομεν, οἱ Βραχυμάνες νὰ φέρωσιν
ένοτητα καὶ τάξιν εἰς τὸ πλήθος τῶν θεῶν τοῦ λαοῦ
ἔπειράθησαν ν' ἀντικαταστήσωσι τὴν ἀρχαίαν τῆς φύ-
σεως θρησκείαν καὶ νὰ γενιτήσωσι πρώτην τινὰ ἀρχὴν
δι᾽ ἐπιστημονικῆς θεωρίας, ἵνα προαγάγωσι τὸν λαὸν
εἰς τὴν γνῶσιν ἐνὸς μόνου αὐτοθύοντος θεοῦ. 'Αλλ᾽ ως θὰ
ἴδωμεν, δὲ λαὸς δὲν ἐπροχώρησεν οὐδὲν ἐν βῆμα πρὸς
τὴν κατάληψιν τοῦ αἰώνιου. 'Οντος διὰ τῶν νέων
θρησκευτικῶν θεωριῶν.

Βάσιν τῶν νέων θεωριῶν των ἐλαῖον οἱ Βραχμᾶνες μυστηριώδη τινὰ θεότητα, τὸ Βραχμᾶ, ητις ἐλατρεύετο καὶ ὑπὸ τῶν πρώτων Ἰγδῶν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἄγιον τῆς προσευχῆς πνεῦμα. Τὸ Βραχμᾶ ἔθεώρησαν ὡς τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου καὶ τὴν πρώτην πηγὴν παντὸς δυντος. Τὰ Ιερὰ τῶν Βεδῶν βιβλία εἰνε ἀνεξάντλητα ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ καὶ τῷ ὁρισμῷ τῆς πρώτης ταύτης ἀρχῆς. Αἱ Βέδαι ἀποκαλοῦσι Βραχμᾶ τὸ αἰώνιος ὅν, τὸ μόνον ἀληθῶς ὑπάρχον καὶ ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ καὶ τῇ γεωργίᾳ ἐκδηλοῦν ἔαυτό. Τὸ περὶ τῶν τοῦτο ὅν ἐν ἑπτα-

τεριέχον τὰ πάντα, ὑπάρχει πράγματι. «Τὸ Βραχυμῆδὲν ἔχει ἔκτασιν, οὔτε μῆκος οὔτε πλάτος· δὲν εἰναι οὔτε μέγα οὔτε μικρόν. Εἶναι ἀνεύ σκιᾶς καὶ σκότους, ἀνεύ ἀνέμου καὶ ὄσμης, ἀνεύ γεύσεως, ὁφθαλμῶν καὶ ὥτων καὶ γλωσσῆς· δὲν ἔχει οὔτε νεότητα· οὔτε γῆρας· δὲν συστέλλεται οὔτε διαστέλλεται.» Ιδίως δὲ ἐθεώρουν τὸ Βραχυμῆδον μετίτην ἀνθρώπων καὶ θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς μυστικῆς ἐν τῇ προσευχῇ δυνάμεως εἰσδύει ὁ ἀνθρώπος εἰς τὴν οὐσίαν αὐτοῦ καὶ εἰςαναγκάζει εἰς τὸ πακοῦσαι τῶν δεήσεων αὐτοῦ, τὸ Βραχυμῆδον μῆρχε υρίως δὲ θεός τῆς δεήσεως καὶ τῆς θυσίας. «Πάσα τῆς θεότητος καὶ τῶν ἀνθρώπων ἡδονὴ προέρχεται ἐκ τῆς προσευχῆς, λέγουσιν αἱ Βέδαι, αὐξάνει ἐν τῇ προσευχῇ καὶ εἴκινεται εἰς τὴν τελιότητα διὰ τῆς προσευχῆς. Ἐν τῇ φλογὶ αὐστηρᾶς προσευχῆς καταναλίσκονται ἀμέσως πᾶσαι αἱ ἀμαρτίαι τῶν ἀνθρώπων καὶ αὐταὶ αἱ μέγισται. Τὰ θεῖα πνεύματα δέχονται τὰς διὰ προσευχῆς καθηρισθείσας θυσίας τῶν Βραχυμάνων καὶ ἐκπληροῦσι δαψιλῶς τὰς εὐχάς των. Καὶ αὐτὸ τὸ Βραχυμῆδον μηδιανούσι τὸν δημιουργημάτων ἔκτελει πάντας τοὺς νόμους του διὰ τῆς προσευχῆς, δι’ ἣς καὶ αἱ γνώσεις τῶν Βεδῶν προστεῶνται. Διὰ

»τοῦτο καὶ αὐτοὶ οἱ Θεοὶ ἐδήλωσαν ἐμφανῶς περὶ τῆς
»ἐνεργοῦ δυνάμεως τῶν προσευχῶν, δότι τὰ πλεονε-
»κτήματα εἰσεβοῦς προσευχῆς ὑπερβαίνουσι πᾶσαν ἔν-
»νοιαν». Ἀλλ' ὅμως ή ἀνάπτυξις τῆς καθαρῆς ψυχῆς
τοῦ Βραχμᾶ ἀπεκαλύψθη κατὰ πρῶτον ὡς πρόσωπον,
ὅτε ἐξῆλθεν ὁ κόσμος ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ.

(ἐπεται συγέχεια).

ΕΚ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΘΦΑΔΕΙΑ

Ο Ισχαήλ Π. "Ιμραν, δόστις ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Οὐτίκα τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς μόλις εἶχε προφέρει μίαν λέξιν εἰς διάστημα πλέον τοῦ ἡμίσεως ἐκαπονταετηρίδος. Δὲν ἦτο βαθέος ἥδυνατο νὰ ὅμιλῃ πολὺ καλά· ἀλλ' ἐπείσθη ἐν πρωτίῳ ἥλικια διὰ πλειστέρα βλάβη ἢ ὠφέλεια ἐγίνετο διὰ τῆς ὅμιλίας, καὶ διετέλεσε πιστὸς εἰς τὰς ἀργάς του μέχρι τοῦ θανάτου του. Η σύζυγός του λέγει διὰ δὲν ἔλαβε ποτὲ

γυναί καλλιτερού συζυγούν. Άλι σχέσεις των συζυγών υπήρξαν πάντοτε εύχαριστοι, καὶ ἡ κ. «Ιγμαν παρετήρησεν εἰς τοὺς γείτονας αὐτῆς : «Ἐὰν δὲ Ἰσχαὴλ ἐλάλει δοσον ἑγώ, δὲ Κύριος γινώσκει τί θὰ συνέθαινεν». Τινὲς τῶν ἔγγραφων αὐτοῦ ἀπατήσεων εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν φίλων του οἴτινες ἦσαν περίεργοι νὰ μάθωσι διατί ἐπροτίμα τὴν σιωπὴν τῆς ὄμβλιξας εἶναι ἀξιαι σημειώσεως. Μία ἀπάντησις ἦτο : «Καλὸς ἀκροατὴς προτιμώτερος ἀνούσιου λαλητοῦ». Ἐτέρα ἦτο : «Θέλω ν' ἀποδείξω ὅτι εἰς ἄνθρωπος δύναται νὰ ἡ εὐτυχῆς καὶ νὰ κρατῇ τὴν γλώσσαν του». Ἐτέρα : «Πειρῶμαι νὰ σκεφθῶ τι καλὸν ἔνα τὸ εἴπων γεγονόμα τῇ φωνῇ». Ιερέυς τις ἤρωτησε ποτὲ τὸν Ἰγμαν διατί δὲν ἐσκέπτετο ὅτι δὲ Θεὸς ἔδωκεν αὐτῷ τὴν γλώσσαν ἔνα ποιητὴς χρῆσιν. Ἡ διὰ μολυθροκονδύλου ἀπάντησις ἦτο : «Ο Θεός μοι ἔδωκε γοῦν ὅστις μοι λέγει πότε νὰ μεταχειρισθῶ τὴν γλώσσάν μου».

Ἐν ἑτε 1842 ὅτε ἐτάξισθενεν μετὰ τῆς συζύγου του ἐν λεωφορείῳ εἰς ἔξοχικὸν μέρος, ἡ ἀμαξα ἦστη ἀπέναντι παντοπωλείου. Πάις τις ἐκοιμᾶτο ὑπὸ τὴν στοάν. Ὁ Ἰγμαν εἶδε μέγχαν μαζῶν ὄφιν ἔρποντα παρὰ τὸν παιδα. Δραξάμενος τοῦ βραχίονος τῆς συζύγου του ἐκραύγασεν «Ιδε» καὶ δεικνύων τὸν ὄφιν ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἀμάξης, ἐδίωξεν αὐτὸν εἰς ἀπόστασίν τινα, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐφόνευσεν. Ἀφῆκεν ἴκανὴν περιουσίαν, τὴν ὅπισαν κληρονομεῖ ὁ γιός του. Ἡ τελευταία αὐτοῦ γραπτὴ ἔκφρασις ἦτο: «Ἡ σιωπὴ εἶναι χρυσῆ». Ἡ συγχρηδιά μολυσθόδοκονδύλου συμβουλὴ εἰς τὸν γιόν του ἦτο: «Κράτει τὸ στόμα σου κλειστόν».

Τοῦ διαπρεποῦς ῥήτορος, τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, τοῦ Χρυσοστόμου, δι πατὴρ ἦτο στρατιωτικὸς ὑψηλὸν κατέχων βαθμὸν. Ὁ Χρυσόστομος ἔξεπαιδεύθη δικηγόρος, ἀλλ’ ἡ ἔξασκησις τῆς ἐπιστήμης δὲν ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς θεωρίαν. Φοβηθεὶς μάκπως ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤνθη μετὰ τῶν μοναχῶν, ἐπισκεπτόμε-

νος ἐνίστε τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἡ ὑγεία του ἔδλαδή,
καὶ ἀφοῦ ἔζησεν ἐπὶ ἔξ έτη ἐντὸς σπηλαίου ὁ ἐπίσκο-
πος τῆς Ἀντιοχείας ἐχειροτόνησεν αὐτὸν διάκονον καὶ
τὸν ἡνάγκασεν εἰς ἔργασίαν. Ὁ Χρυσόστομος ἀνυψώ-
θη ὑπεριερέτωρις ἀλλ' ἔπειτα ἔπεσεν. Εύτυχῶς εἶχε τὸ
ἔθνικὸν μεγαλεῖον νὰ τρέψῃ τὴν πτῶσιν του εἰς θρίαμ-
βον. Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ἐστράφη κατ' αὐτοῦ πρώτος,
εἴτα ὁ Θεοφίλος, εἴτα ἡ Αὔτοκράτειρα, αὕτη ἐπέτρε-
ψε τῷ Θεοφίλῳ νὰ συγκαλέσῃ συνέδριον νὰ δικάσῃ
τὸν Χρυσόστομον καὶ οὗτος κατεδικάσθη, ἀλλ' ὁ λαὸς
ἀπέτρεψε τὴν καταδίκην καὶ ἡ Αὔτοκράτειρα τὴν ἀ-
νεκάλεσεν. Ὁ Χρυσόστομος ἐπομένως ἦτον ἴσχυρώτε-
ρος ἢ πρότερον ἀλλ' οὐδ' ἐλάχιστον φρονιμώτερος. Προσέβαλε πάλιν τὴν Αύτοκράτειραν, καὶ νέα σύνοδος
συνῆλθε ἥτις ἔξωριστεν αὐτὸν, ἀλλ' ὑπέκυψεν μετὰ
καρτερίας. Ἀπεβίωσεν ἐν τῷ ἔζηκοσπῷ ἔτει τῆς ἡλι-
κίας του, ως μάρτυς.

ΑΓΓΕΙΑ ΔΕΥΚΟΣΙΔΗΡΟΥ

Κατὰ τὸ ἀξιόλογον περιοδικὸν δὲ «'Αμερικανὸς Ε-πιστήμων», μεγάλη πρέπει νὰ καταβάλληται προσοχὴ εἰς τὰ ἐκ λευκοσιδήρου ἀγγεῖα τῶν ὅποιων γίνεται χρῆσις εἰς τὴν μαχειρικὴν νὰ μὴ πειρέχωστι μόλυβδον, καὶ ἐντεύθεν γὰρ μὴ συμβαίνωσι δῆλητηριάσεις. Ἔνε-κα τῆς ἔκπτωσεως τῆς τιμῆς τοῦ λευκοσιδήρου πρὸς ἀπαλλαγὴν ζημιάς προστίθεται μόλυβδος εἰς τὸ μίγμα ὡς εἰδυνότερος. Δύναται τις νὰ ἔρῃ ἐὰν δὲ λευκοσιδήρος περιέχει μόλυβδον ἐὰν ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μίαν σταγόνα ἰσχυροῦ νιτρικοῦ ὁξεώς· τὸ ύγρὸν πρέ-πει νὰ τριβῇ ἐπὶ ἐπιφανείας οὐχὶ μειζονος τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ εἴτα δὲ νὰ θερμανθῇ ἐλαφρῶς ἑωσοῦ ξηρανθῇ· εἴτα δύο σταγόνες διαλύσεως ιοδούχου ποτάσσης χύ-νονται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους. Ἐὰν δὲ λευκοσιδήρος πε-ριέχει μόλυβδον θέλει σχηματισθῆ ἀμέσως τὸ στιλ-πνὸν κίτρινον χρώμα τοῦ ιοδούχου μολύβδου.

НОВАЯ

* * Τὸ ἐν Γλασκώνη τὸν ἀπελθόντα Μάρτιον καθελκυ-
σθὲν ἐμπορικὸν ἀτμόπλοιον ἡ Ἀ μ α ζ δ ν α, εἶναι τὸ μέγι-
στον ἐν τῷ κόσμῳ μετὰ τὸν «Μέγανν'Ανατολικόν». Φέρει
τέσσαρας ἵστους καὶ δύο καπνοδόχους· ἔχει δωμάτια πρώ-
της καὶ δευτέρας θέσεως, ἐν ἑκάστῃ τῶν ὅποιών 125 ἐπι-
βάται δύνανται νὰ τοποθετηθῶσιν· ἡ χωρητικότης αὐτοῦ εἰ-
ναὶ 6000 τόννων.

* * Κατὰ τὸν Ἀγαστὸν ὁπόταν νέα καὶ καταπλήκτικὴ ἐφεύρεσις ἐν ταῖς ἐπιστήμαις γίνεται γνωστὴ, ὁ λαὸς πρῶτον λέγει: «Δὲν εἶναι ἀληθῆς», εἰτα δὲ «εἶναι ἔναντια εἰς τὴν Σοφοκείαν» καὶ τέλος «πᾶς τις ἐίνγνωσκεν αὐτὴν πρότερον».

* * * Άπο τοῦ ἔτους 1857 ἐσυστήθησαν 35 ἀτμοκίνητοις ἀλευρόμυλοι ἐντὸς 18 πόλεων τῆς Ἑλλάδος συγκεντροῦντες δύναμιν ἵππων 658 καὶ 108 ζεύγη μυλοπετρῶν. Οἱ μὲν 15 τούτων περιλαμβάνοντες δύναμιν ἵππων 360, ἐσυστήθησαν μέχρι τοῦ 1869, οἱ δὲ λοιποὶ 20 περιλαμβάνοντες δύναμιν 278 ἵππων ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου καὶ ἐντεῦθεν. Οἱ 35 ἀτμόμυλοι μετεποίησαν τῷ 1874 σίτον ἀξίας 23,000,000 περίπου εἰς ἀλευρὰ ὡν ἢ ἀξίᾳ ὑπολογίζεται περίπου εἰς δρ. 26,100,000 περίπου, κατηνάλωσαν δὲ διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς αγροκανής αὐτῶν καύσιμον θληγὸν ἀξίας δρ. 590,000 περίπου.

* * * "Ιδια μανεστροποιεῖται ύπαρχουσιν ἐν Πάτραις ἐν, συ-
στηθέν τῷ 1873 διὰ διαπάνης δραχ. 60,000 ύπηρετούμενον
ὑπὸ 33 ἔργατῶν καὶ οὐ διὰ διαπάνη διὰ τὴν προμήθειαν
τῆς πρώτης θλήσ. ἀνέρχεται εἰς δρ. 280,000, ἢ δὲ ἀξία τῶν
παραγομένων προϊόντων ὑπολογίζεται εἰς δρ. 300,000." Ι-
διον ἐπίσης ἔργοστάσιον εἶναι καὶ τὸ ἔτερον τῶν ἐν Ζακύνθῳ
ὅπερ μόνον τῆς μηχανῆς τοῦ ἀλευρομίλου κάμνει χρῆσιν.
Ὑπηρετεῖται δὲ ὑπὸ 12 ἔργατῶν καὶ ἡ πρὸς σύστασιν αὐ-
τοῦ καταβλήθεται διαπάνη ὑπελογίσθη εἰς δρ. 20,000. Υ-
πάρχουσι προσέτι καὶ 4 τοιαῦτα καταστήματα ἐν Ἀθήναις
ἥτονος σπουδαιότητος.

* * * Γό σέλινον θεωρεῖται ὡς θρεπτικὴ καὶ καθαρικὴ
τροφὴ. Ο τρώγων σέλινον καὶ πίνων τὸν ζωμὸν αὐτῶν ἀπο-
μακρύνει ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ρευματισμοὺς καὶ πολλὰς ἄλλας
ἀσθενείας.

* * * Ἡ Κύπρος ἡτον ἡ πρώτη χώρα ἐν τῷ κόσμῳ ἡτὶς
ἄλλης χριστιανὸν κυβερνήτην. Ἡτον ὁ τόπος ἔνθα τὸ σόνομα
Σαούλ μετεβλήθη εἰς Παῦλον. Ἡτον ἡ πατρὶς τοῦ Βαρνά-
θα, «τοῦ μίον τῆς προμυθίας» καὶ τὰ κτήματα τὰ ὅποια ἐ-
πώλησεν ὅπως βοηθήσῃ τὴν διάδοσιν τῆς χριστιανοσύνης ἦ-
σαν ἐν Κύπρῳ.

* * * Ἡ Ιαπωνικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψε εἰς θιαγενῆ ἔκδο-
την τὰ συπάση ἔκδοσιν τῆς Γενέσεως ἐν Σινικῇ γλώσσῃ,
πρώτην φορά ταύτην καθ' ἡν ἐπέτρεψε νὰ δημοσιευθῇ τημῆ-
μα τι τῆς Γραφῆς.

* * * Ο πρὸ πολλοῦ σχεδιαζόμενος σιδηρόδρομος μεταξὺ
Ιόππης καὶ Τεροσολύμων θέλει μετ' οὐ πολὺ συντελεσθῆ,
ἀμερικανοῦ τινος μηχανικοῦ μεταβάντος ἐπὶ τόπου πρὸς τὸν
σχοπὸν τοῦτον.

* * * Λέγεται δὴν ὁ διάσημος τῆς Ἀφρικῆς ἐρευνητῆς
Στάνλεϋ προτίθεται μὲν ὅδηγήσῃ ἐπέραν ἔκδρομήν εἰς τὴν
Κεντρικῶν Ἀφρικήν, ἡς τὰς δικάνας θέλει καταβάλει ἢ ἐν
Βρυξέλλαις διεθνῆς ἐταιρίᾳ.

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Οὐράνιος ἔρως χυθεὶς ἐκ τῶν κόλπων
τοῦ Κτίσαντος τοῦτο παντάρως τὰ πᾶν
στὴν φύσιν τῶν ὄντων τὴν ἔδραν του ἔχει,
ἐν θείᾳ δεσμῷ τὰ κρατεῖ, τὰ συνέχει,
ἔκχεις ζωὴν εἰς αὐτὰ ιεράν.

Πνοὴ του εἰν' αὐτ' ἡ γλυκεῖα ἀρμονία,
τὰ ἔργα αὐτοῦ ἡτὶς τῆς θείας χειρὸς,
μὲ ἔξαλλον κάριν ἀφθάρτως καλλύνει,
καὶ θάλασσαν, γῆν, οὐρανὸν ἐκφανδύνει.
Πατρίδος δὲ ὁ "Ἐρως αὐτοῦ εἰν' λαμπρός.

'Ερασμιος φθόγγος' ὁ! οὗτος ἐκφλέγει
καρδίας γενναίας ήρώων ἀνδρῶν.
Κινεῖ εἰς ἐνδέξους αὐτούς ἐνεργείας,
ύψοι εἰς ἴδεας μεγίστης ἀξίας,
ἐντὸς οὐρανίων τοὺς ἄγεις χορῶν.

"Ω" "Ἐρως θεσπέσι" ὁ πρὸς τὴν πατρίδα,
τὴν θείαν Ἐλλάδα σοῦ ἔδραν κλεινὴν.
ἔξελεξες ὄντως ἐκ πάντων τῶν τόπων,
καρδίας πολλῶν σὲ λατρεύουν ἀνθρώπων,
τιμὴν πανταχοῦ σοὶ προσφέρουν κοινὴν.

'Αλλὰ, βαμβὸν ἀγιον, ἀκτινοβόλον,
ἔξι οὖν ζωτέρων ἐκπέμπεται πῦρ,
τὴν εὐφλεκτὸν ἔσχες καρδίαν Ἐλλήνων
καὶ μάλιστα τῶν θαυμασίων ἔκεινων
ἀρχαίων, οὓς ἀδυτος δέξῃς ἀστήρ.

'Ελάμπρυνεν' εἴθε κι' Ἐλλήνων τῶν νέων,
θερμὸς νὰ σοι εἰν' ἡ καρδία βωμὸς,
εἰς πράξεις αὐτοὺς νὰ ἐγείρης γεννοῖας.
εἰς σκέψεις ὑπέρ τῆς πατρίδος ωραίας
νὰ παύσῃ δακρύων της πᾶς σταλαγμός.

ΣΑΠΦΟ ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

Ἀβσις Αἰρίγματος Γ.'

Σ πόγγος

"Ελυσαν δ' αὐτὸς ἐμμέτρως δ. κ. Ἰωάννης Μπράδος (ἐπι-
στάτης Β'). Φυμνάσιου ως ἔξῆς :

Εἰς τόπον ἀγεώργητον αὐτοφύης δ σ πόγγος
γεννᾶται καὶ πληθύνεται, δ μικρομέγας ὄγκος.
"Ακων δὲ οὔτος ημαρτε τὸν Ἰησοῦν ποτίσας
διφώντα, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ δέος χολὴν ἀντλήσας.

"Η λύτις τοῦ αἰνίγματος, φίλε μου, εῖν' δ σπόγγος.
Πλὴν δὲν πιστεύω νάκαμες τὴν ἀλείσιαν μόνος.

"Η γραφίς μου.

Καθὼς καὶ οἱ κκ. Δ. Χ. Βουρνάζος, Εύανθια Λαδιανοῦ,
Γ. Α. Βαλαβάνης, Σταύρος Κ. Μανδούβαλος (διευθυντὴς τοῦ
περιοδικοῦ "Αθηνᾶ"), Ι. Χέλμης (Πειραιεὺς), Παναγ. Η.
Ζαγκλῆς (Αλεξάνδρεια), Απόσ. Μ. Κουμαριανὸς (Σμύρνη),
Ι. Κ. Τζάθας ("Υδρα").

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Τῆς Ἡπέριου πόλις είμαι,
"Αν δὲ μ' ἀναγραμματίσῃς
Πάλιν πόλις είμι" ἐπίσης
Καὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν κείμαι

Δ. ΡΩΜΑΪΝΗΣ.

ΑΙΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ, σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ὑπὸ^{τοῦ}
τοῦ ὄμιλον τοῦ συλλόγου, συγκροτούμενον ὑπὸ νέων κα-
λῶν. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο περιέχει ἀναγνώσματα ἀξι-
όλογα καὶ συσταίνομεν τοῦτο θερμῶς.

— ΦΑΝΤΑΣΙΑ καὶ ΚΑΡΔΙΑ συλλογὴ δευτέρᾳ λυρι-
κῶν ποιήσεων, ὑπὸ Π. Ματαράγκα. — Εν Ἀθήναις
1879. Τὰ ποιήματα τοῦ κ. Ματαράγκα διακρίνονται
διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς διήκουσαν ζωηρὰν φαντασίαν καὶ
καθαρεύουσαν ἐλληνικὴν γλώσσαν.

— ΣΥΜΠΑΝ, σύγγραμμα περιοδικὸν, ἐκδιδόμενον
ἐν Ἀθήναις δὶς τοῦ μηνὸς, τῇ συμπράξει λογίων καὶ
ἐπιστατικῶν κ. κ. Ν. Γ. Ζωγραφάκη καὶ Ιπ. Γ. Λέον. —
"Έτος Α'. ἀριθ. 1.

— ΧΛΩΡΙΣ, ἐν Κων/πόλει περιοδικὸν κατὰ μῆνα
ἐκδιδόμενον. — Μήν Μάιος 1879.

— ΠΛΑΤΩΝ σύγγραμμα περιοδικὸν παιδαγωγικὸν
καὶ φιλολογικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα ὑπὸ τοῦ ἐλ-
ληνικοῦ διδασκαλικοῦ συλλόγου. — Εν Ἀθήναις τόμος
Α. Τεῦχος Ζ'. Μάιος 1879.

— ΒΥΡΩΝ, μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα ὑπὸ τοῦ
φιλολογικοῦ συλλόγου. Βύρωνος ἐκδιδόμενον. — Εν
Ἀθήναις 1879. Τόμος Δ'. φυλλάδ. Β'.

— ΦΟΙΒΟΣ ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ, περὶ δημοσίας ὑγείας τῆς
οἰκογενειακῆς ὑγιεινῆς, καὶ τῆς προχείρου οἰκιακῆς
ἰατρικῆς ἐν ἐλλείψει ιατροῦ. ὑπὸ Ι. Π. Πύρλα. — "Ε-
τος Α', ἀριθ. 6.